

11 Φεβρουαρίου 2015

Επικήδειοι λόγοι Μητροπολίτου Μόρφου κ. Νεοφύτου και Πρεσβ. Ευάνθη για τον Πρεσβ. Νέστορα Δημοσθένους

/ [Γενικά Θέματα](#)

Τελέστηκε την 31η του μηνός Ιανουαρίου 2015, ημέρα Σάββατο, στην κοινότητα Καμιναρίων η νεκρώσιμος ακολουθία του ιερέα της κοινότητος πατρός Νέστορος Δημοσθένους, προϊσταμένου του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Μόρφου κ. Νεοφύτου, παρουσία ιερέων και πλήθος πιστών κατοίκων και αποδήμων της κοινότητος. Πιο κάτω παρατίθενται οι δύο επικήδειοι λόγοι του πατρός Ευάνθην εφημερίου του ιερού ναού Αγίου Γεωργίου Καμιναρίων και του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Μόρφου κ. Νεοφύτου.

Επικήδειος στον πρεσβύτερο Νέστορα Δημοσθένους, εφημέριο ιερού ναού Αγίου Γεωργίου Καμιναρίων του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Μόρφου κ. Νεοφύτου

Μεταβαίνει σήμερον «ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν» ἕνας δίκαιος ἄνθρωπος, ἕνας ἐνάρετος πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τῆς γῆς Μαραθάσας, τῆς Ἐπισκοπῆς Μόρφου, ὁ μακαριστὸς συλλειτουργγὸς ἡμῶν πρεσβύτερος Νέστορας. Ἕνας ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, που ἀν θέλει κανεῖς νὰ περιγράψῃ τὴν προσωπικότητά του, δὲν ἔχει παρά νὰ θυμηθεῖ τὸν λόγο τοῦ Κυρίου μας, «Μάθετε ἀπ’ ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ».

Ὁ παπα-Νέστορας ἦταν πρᾶος καὶ ταπεινὸς στὴν καρδιά. Ἦταν ἕνα μεγάλο δῶρο τῆς πρόνοιας τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν πρεσβειῶν τῆς Παναγίας τῆς Καρδιοβαστάζουσας, τοῦ ἀγίου Γεωργίου τοῦ Μεγαλομάρτυρος, τοῦ ἀγίου Ἐρμολάου, τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ὅλων αὐτῶν τῶν ἀγίων, που περιστοιχίζουν καὶ φρουροῦν τὴν παλαίφατη ἱστορικὴ κοινότητα τῶν Καμιναρίων. Ὅπως δῶρο Θεοῦ εἶναι καὶ ἡ ιερατεία κάθε ιερέα που ιερουργεῖ στα μικρά χωριά μας, διότι ὅπου ὑπάρχει ιερέας, εὐπρεπισμένος ναὸς καὶ ψάλτης, ὑπάρχει καὶ κοινότητα ζωντανή καὶ λειτουργική, κοινότητα Χριστοῦ. Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ λαμβάνει ἀπὸ τὸν ιερέα τὸ ἀναστημένο σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, που νίκησε τὸν θάνατο, κι ἔτσι ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ νικά τὴν ἀστυφιλία στὴ Μαραθάσα. Με αὐτὸ τὸν τρόπο νικιέται ἡ κατοχὴ κι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἄλλου ἥρωος ιερέως, στὸ ἄλλο ἄκρο τῆς Κύπρου, στὸ μοναστήρι τοῦ Ἀποστόλου Ἀντρέα στὴν Καρπασία, τοῦ παπα-Ζαχαρία.

Ὅπου τελεῖται ἡ θεία Λειτουργία, θάνατος δὲν ὑπάρχει, κατοχὴ δὲν ὑπάρχει, ἀστυφιλία δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ ὑπάρχει ζωὴ• γιατί ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶπε: «Ὅπου εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἕμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν». Καὶ ὁ παπα-Νέστορας ἦταν ὁ λειτουργγὸς τοῦ Θεοῦ, που τελούσε τὰ μυστήριά Του καὶ γιὰ δύο καὶ γιὰ τρεῖς καὶ γιὰ τριάντα τρεῖς καὶ γιὰ εβδομήντα τρεῖς συνηγμένους καὶ γιὰ τοὺς πολλοὺς καὶ γιὰ τοὺς λίγους, γιὰ ζῶντες καὶ κεκοιμημένους, κι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἐλάμβαναν ὅλοι τὸ δῶρο τῆς ἀγίας ἀναστημένης ζωῆς τοῦ Κυρίου.

Σκεφτείτε, πόσους Καμιναριώτες μνημόνευσε αυτός ο άνθρωπος; Πόσους θα μνημονεύει από εδώ και πέρα ενώπιον του ουρανού του Θεού θυσιαστηρίου; Γιατί η ιερατική διακονία των ενάρετων πρεσβυτέρων δεν τελειώνει με την κοίμησή τους, αλλά συνεχίζει στην αιώνια ζωή, εκεί όπου ψάλλουν και δοξολογούν τον Τριαδικό Θεό οι Άγγελοι. Κι είμαστε βέβαιοι, ότι ο παπα-Νέστορας θα συνεχίσει να πρεσβεύει για εμάς ως λειτουργός και συλλειτουργός του Μεγάλου αρχιερέως Δεσπότη Χριστού, ως συλλειτουργός του αγίου Ερμούλου, του αγίου Βασιλείου. Διότι αυτός είναι ο προορισμός του καλού ιερέα. Τον ανάξιο ιερέα θα τον διχοτομήσει ο Θεός, λένε οι άγιοί μας στη Φιλοκαλία. Θα αφαιρέσει την ιερωσύνη από τους ανάξιους ιερείς, γιατί η ιερωσύνη δεν είναι δική μας, αλλά του Χριστού. Και, μένοντας γυμνοί ενώπιόν Του, οι ανάξιοι ιερωμένοι θα κριθούν σαν λαϊκοί, κι όχι σαν ιερείς ή αρχιερείς.

Δόξα τω Αγίω Θεώ, που στις μέρες μας ακόμα υπάρχουν τέτοιοι ιερείς, πράοι και ταπεινοί στην καρδιά, που αγαπούν τη θεία Λειτουργία, και η παράδοση αυτή συνεχίζεται, δεν διακόπηκε. Τί τραγικό θα ήταν σήμερα, σε αυτή την εξόδιο Άκολουθία, εάν κηδεύαμε τον τελευταίο ιερέα των Καμιναριών; Κι όμως, η προσευχή του παπα-Νέστορα και η δική μας αγωνία εισακούστηκε από τον Κύριό μας, ώστε να μην είναι ο τελευταίος των ιερέων.

Όταν χειροτονήθηκα επίσκοπος, πριν από δεκαέξι χρόνια, κάποιοι δημοσιογράφοι με ρώτησαν ποια είναι η εντύπωσή μου από τη φτωχή και ημικατεχόμενη Μητρόπολη της Μόρφου. Θυμάμαι πώς τους απάντησα, ότι η Μητρόπολη Μόρφου έχει δύο περιουσίες, τις ωραίες εκκλησίες και εικόνες της, και τους καλούς παπάδες της. Κι όταν μου ζήτησαν να τους πω ένα καλό ιερέα, για να τον γνωρίσουν, τους είπα να πάνε στο καφενείο των Καμιναριών, για να δουν ένα παπά φωτεινό, χωρίς υπερηφάνεια, χωρίς θυμό, ιλαρό, χαρούμενο, εργατικό, αφιλόγυρο, παπά όχι του χρυσού, αλλά του Χριστού. Όντως οι δημοσιογράφοι πήγαν και συνάντησαν τον παπα-Νέστορα και, τόσο πολύ εντυπωσιάστηκαν, με αποτέλεσμα να κάνουν ειδικό αφιέρωμα για τον ιερέα των Καμιναριών.

Ένα άλλο περιστατικό, που αξίζει να καταθέσω ενώπιον σας και που φανερώνει ποιος ήταν ο παπα-Νέστορας, είναι το ακόλουθο: Πριν από μερικά χρόνια ήρθε να μου φέρει την παραίτησή του, διότι είχε έγνοια που αδύνατισαν τα πόδια του και φοβόταν μήπως συμβεί κανένα ατύχημα με τα άγια Μυστήρια. Ήταν Αύγουστος μήνας τότε, και μου λέει: «Τί λόγο θα δώσω, Δεσπότη μου, στον Θεό, αν δεν διαφυλάξω το Σώμα Του και το Αίμα Του στη θέση του;» Αυτή ήταν η αγωνία του καλού ιερέα, τον οποίο πάντοτε τιμούσα και αισθανόμουν, ότι απέναντι μου έχω έναν άγιο παπά. Του λέω: «Πάτερ, θα αφήσουμε τα Καμινάρια ορφανά, χωρίς Λειτουργία;» Μου λέει: «Να στέλνει η Μητρόπολη κάποιον άλλο ιερέα.» Και, του

απαντώ: «Υπάρχει και αυτή η λύση και κάποτε την εφαρμόζουμε. Όμως εγώ πιστεύω στην προσευχή σου.» Με ρωτά: «Μα η δική μου προσευχή έχει δύναμη;» «Ναι», του απαντώ και του λέω να πάει στον άγιο Γεώργιο να του πει τα εξής: «Άγιέ μου Γεώργιε, αν είσαι ευχαριστημένος από την παπαδική μου, την ιερωσύνη μου, θέλω, αν δεν έχει το χωριό μας κατάλληλο παπά, να πας και στα άλλα χωριά της περιοχής και οπουδήποτε στην Κύπρο, να μου φέρεις έναν άξιο διάδοχό μου.» Όντως αυτό έκανε ο καλός παπα-Νέστορας. Παρέμεινε στα ιερατικά του καθήκοντα μέχρι τα Χριστούγεννα και, μαζί με τον άγιο Γεώργιο, άρχισαν να ψάχνουν να βρουν τον κατάλληλο άνθρωπο για να τον αντικαταστήσει στην ιερωσύνη, για να εξακολουθήσει η κοινότητα των Καμιναρίων να είναι του Χριστού, κι όχι μόνο της επαρχιακής διοίκησης. Όσπου μια μέρα ήρθε ο παπα-Νέστορας, στα τέλη Δεκεμβρίου, και μου λέει: «Ο άγιος Γεώργιος έκανε το θαύμα του, και μας έφερε τον Ευάνθη», τον σημερινό ιερέα της κοινότητας.

Αυτοί είναι οι παπάδες, που μπορούν να κάμουν τα αδύνατα δυνατά. Που ζητούν το θαύμα, όχι για τη δική τους ωφέλεια, την ατομική -να θεραπευθεί η καρδιά, τα πόδια η οποιαδήποτε αρρώστια-, αλλά που θέλουν να γίνουν θαύματα εκκλησιαστικά, θαύματα κοινοτικά, θαύματα, που να ωφελούν πολλούς, και ζώντες και κεκοιμημένους.

Ο παπα-Νέστορας ήταν άνθρωπος της υπακοής και της υπομονής, κι αυτά τα δώρα του Θεού τα φανέρωνε στην καθημερινότητά του, για να παραδειγματιζόμαστε όλοι εμείς. Όταν φοιτούσε στην Ιερατική Σχολή στη Λευκωσία ήταν 56 ετών και, πολλές φορές, πήγαινε με τα πόδια από τα Καμινάρια μέχρι τον Πρόδρομο για να πάρει λεωφορείο! Αυτός ήταν ο παπα-Νέστορας. Ένας παπάς που, όταν χειροτονήθηκε εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν πολλά βιβλία Ακολουθιών στα ψαλτήρια και οι εκκλησιές είχαν μόνο μία σειρά. Και, χωρίς να παραπονιέται, αναγκαζόταν να κάνει τον κανονάρχη, όπως και στα μοναστήρια. Έπαιρνε το βιβλίο από το ένα ψαλτήρι στο άλλο και, πριν να ξεκινήσει το ψάλσιμο, ξεκινούσε αυτός να λέει με εμμελή απαγγελία τον ύμνο, που θα ακολουθούσε, και έπειτα να το ψάλλει ο ψάλτης. Κι ενώ ήταν ένας εργάτης, ένας αγρότης, ένας κουρέας, εκτελούσε αγόγγυστα αυτή την κοπιώδη εκκλησιαστική διακονία, την οποία ο Θεός είδε και έριξε τον προβολέα Του στην καρδιά του απλού και ταπεινού Νέστορα, αναδεικνύοντάς τον σε αληθινό ποιμένα λογικών προβάτων.

Ο παπα-Νέστορας είχε τέτοια βιοτή, τέτοια καθαρότητα ψυχής και σώματος, τέτοια ταπείνωση, τέτοια διακονία Χριστού, που έχουμε τη βεβαιότητα ότι θα τον υποδεχθεί ο άγιος Γεώργιος ο Τροπαιοφόρος και θα τον παραδώσει στην Παναγία την Καρδιοβαστάζουσα, αυτή που βάστασε στις αγκάλες της την καρδιά του σύμπαντος κόσμου, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό. Ήδη, ενώ η καθαρή ψυχή σου

αναβαίνει στα ουράνια δώματα, το ταπεινό σου λείψανο, παπα-Νέστορα, καταβαίνει στην «γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη», και θα είσαι γείτονας πλέον στην αυλή της Παναγίας μέχρι την προσδοκώμενη ώρα, την ώρα της κοινής αναστάσεως, που θα εξέλθεις «εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα», όταν ακούσεις και εσύ, και εμείς, τη φωνή του νικητή του θανάτου.

Μέχρι τότε εμείς, οι περιλειπόμενοι, οι άνθρωποι του αἰώνα τούτου, θα σε μνημονεύομε σε κάθε μας θεία Λειτουργία. Κι εσύ, αγαπητή μου πρεσβυτέρα Στέλλα, και λοιποί συγγενείς, σε κάθε μνημόσυνό του, αφού προετοιμαστείτε κατάλληλα με μετάνοια, με συγχωρητικό φρόνημα, με νηστεία, να κοινωνείτε το σώμα και το αίμα Αυτού, που νίκησε τον θάνατο. Έτσι κάνουν οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί! Καὶ έτσι θα χαίρεται ο παπα-Νέστορας, ότι τα πνευματικά του παιδιά και τα κατά σάρκα παιδιά του είναι κοντά σ' Αυτόν που ο ίδιος αγάπησε και υπηρέτησε, τον Κύριο της ζωής και του θανάτου, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό.

Αιωνία σου η μνήμη, καλέ μας πρεσβύτερε! Ετοίμασε και για μας τους ελεεινούς τόπο αναπαύσεως!

Επικήδειος λόγος πατρός Ευάνθη νυν εφημέριου του ιερού ναού Αγίου Γεωργίου Καμιναρίων

Ο μακαριστός γέροντας γεννήθηκε στα Καμινάρια την πρώτη Ιανουαρίου του έτους 1925 από φτωχούς γονείς. Από μικρός βοηθούσε τους γονείς του στα περβόλια τους. Όταν έγινε είκοσι χρονών, χάνοντας τον πατέρα του, τα πράγματα έγιναν δυσκολότερα. Βρήκε εργασία με άλλους συγχωριανούς του στο Τρόδος σαν εργάτης. Δύσκολοι καιροί τότε.

Το 1953 νυμφεύτηκε την κυρία Στέλλα σήμερα πρεσβυτέρα, αποκτώντας δύο κόρες, την Μυριάνθη και την Ευτυχία, οι οποίες του χάρισαν τέσσερα εγγόνια. Παράλληλα με την εργασία στα περβόλια και στο Τρόδος ασχολείτο και ως κουρέας στο χωριό.

Αργότερα, κλείνοντας η εργασία στο Τρόδος, βρήκε άλλη εργασία στα μεταλλεία. Εκεί εργάστηκε για δέκα χρόνια, πραγματικά σε δύσκολες συνθήκες. Αφότου κλείνει το μεταλλείο, αποφάσισε να γίνει ιερέας. Πράγματι χειροτονείται διάκος στο χωριό Κοράκου το 1981 και παράλληλα εγγράφεται στην Ιερατική Σχολή στη Λευκωσία για τρία χρόνια. Όμως επειδή δεν είχε ιερέα το χωριό, το 1982 χειροτονείται ιερέας στα Καμινάρια από τον Μακαριστό Επίσκοπο Μόρφου κ.κ. Χρυσάνθο, συνεχίζοντας όμως στην Ιερατική Σχολή.

Ο πατήρ Νέστορας αντιμετώπισε αρκετές δυσκολίες. Πολλές φορές φεύγοντας από τα περβόλια η ώρα δύο το πρωί, πήγαινε με τα πόδια στον Πρόδρομο να πάρει

το λεωφορείο για την Σχολή στη Λευκωσία. Σε όλη του τη ζωή, δεν αδίκησε κανένα, πάντα με τον καλό λόγο για όλους και με το γνωστό του χιούμορ.

Για είκοσι επτά χρόνια υπηρετώντας ως ιερέας τον Θεό, αγαπήθηκε από όλους. Τον χρόνο όμως δεν τον σταματούμε. Άρχισε να δυσκολεύεται στο να ασκεί τα καθήκοντά του ως ιερέας, αποστέλλοντας επιστολή για παραίτηση. Με παρότρυνε αρκετές φορές να γίνω εγώ ιερέας στο χωριό μέχρι που τα κατάφερε. Μου δίδαξε αρκετά από όσα ήξερε έτσι ώστε να μην δυσκολευτώ στα ιερατικά μου καθήκοντα. Πάντα όμως να είμαι σωστός και να εφαρμόζω όσα μας λέγει ο Μητροπολίτης μας. Στις 29 του μήνα ο Θεός τον πήρε κοντά του.

Αιωνία σου η μνήμη αξέχαστε και αγαπημένε μου γέροντα, αδελφέ και συλλειτουργέ! Ας είναι ελαφρύ το χώμα που θα σε σκεπάσει!

Εκ της Ιεράς Μητροπόλεως Μόρφου

Πηγή: churchofcyprus.org.cy